

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1888.

37te Aargang.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af E. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 328.)

Da Apostelen Paulus stod og forsvarede sig imod Filosoferne i Athen, sagde han: „Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere derudi, han som er Himlens og Jordens Herre, bor ikke i Templer gjorte med Hænder, han tjenes og ikke med Menneffers Hænder, som den der har Noget behov, efterdi han selv giver Alle Liv og Ande og alle Ting, og han har gjort, at al Menneffens Slægt bor paa den ganste Jordens Kreds af ét Blod og har bestemt dem forordnede Tider, og visse Grænser for deres Bolig, at de skulle søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham, endog han er sandelig ikke langt fra Enhver af os.“ (Ap. Gj. 17, 24—27.)

Uf dette Skriftsted lære vi følgende Kjendsgjerninger: 1) At Gud er vor Fader. 2) At Menneffene ere Brødre. 3) At alle Menneffer af hvilkensomhelst Race have Ret til at søge Herren og 4) en stærk Gentyndning

til, at de ville finde ham om de søge ham, thi „han er sandelig ikke langt fra Enhver af os“. Og dog ville de Kristne, med saadanne bestemte Udsagn for deres Dine, alligevel paaftaa, at Alt, som Gud nogensinde har aabenbaret, indeholdes i Bibelen. Hvilket indskrænket Begreb om Guds Handlemaade mod sine Børn med Hensyn til at give dem Aabenbaringer, er ikke dette. Hvor partist forekommer han ikke at være, om hvem det saa ofte paa det bestemteste er sagt, at han ikke gjør Persons-Anseelse. Lad os undersøge disse Anskuelser lidt nøjere.

Det er ikke fire Hundrede Aar siden Kolumbus opdagede Amerika. Den Gang, da det blev opdaget var det ikke ubeboet, men tværtimod tæt befolket. Bistnok vare de fleste af de Indsødte vilde og uciviliserede, men der var dog ogsaa en Del halbciviliserede Folk iblandt dem, hvilke boede i Stæder og Byer, dyrkede Jorden og befattede sig

med forskellige Industrigrene, samt vare under mere eller mindre regelmæssige, velordnede Regjeringer. Saaledes fandt Europæerne de oprindelige Indbyggere i Mexiko og Peru.

Overalt i Amerika, baade Nord og Syd, fra det atlantiske til det stille Hav, men især i Mexiko og Peru fandtes der mange Vidnesbyrd om, at Amerikas gamle Indbyggere havde staaet paa et langt højere Kulturtrin end det hvorpaa Europæerne fandt dem ved Landets Opdagelse. Disse Mindesmærker udvise alle, at Oldtidens Civilisation, som var udviklet i en meget høj Grad, havde mødt med Banneligheder, og været underkastet Omvæltninger og Ulykker som endte med dens Undergang. Det, som Europæerne fandt i Mexiko, var kun de halv-restituerede Levninger af en højere Civilisation, som havde eksisteret tidligere, og om hvilken der fandtes saa mange Mindesmærker overalt i Landet, og hvis Herlighed endnu den Gang blev holdt i levende Erindring ved Folkets Traditioner. Vi anser det unødvendigt at anføre historiske Beviser for denne Paastand, da oplyste Folk i Almindelighed ere enige om denne Kjendsgjerning. De Opdagelser, som senere ere gjorte af Carthwood, Stephens og Humbolt bevise dette, og de nyeste Værker om Amerika, af Wilson og Prescott, og det allernyeste og mest udførlige Værk, Bancrofts „Judsodte Folkeracer“ stadfæste det paa det bestemteste.

Hvo vare disse Folk, som den Gang beboede Amerika? Hvem vare disse gamle Indvaanere, hvis Stæder, efter hvad man kan domme af deres Ruiner, vare ligesaa storartede og pragtfulde som Tyrus, Sidon, Ninive og Babylon, og som florerede samtidig med gamle Egypten, Persien og Ma-

ledonien og lignede disse i Magt og udstrakt Herredomme; thi, som Martus Wilson skriver: „Der er mindre Spor tilbage paa Asiens Sletter, som vidne om, at hine Stæder fordom eksisterede der, end der nu findes i Amerika, som Vidnesbyrd om den Herlighed og det udstrakte Herredomme, som disse gamle Stæder og Riger besjæde, maaske paa samme Tid, som hine østlige store Stæder og magtige Nationer florerede i Asien.“

Men hvem vare de, og hvorfra fik de deres Civilisation? Hvor utilfredsstillende og hvor forskellige de Lærdes Meninger og Svar end maatte forekomme med Hensyn til dette Emne, saa er dog én Ting vis, og det er, at de ere af samme Race som den øvrige Menneskeslægt, og Born af den samme Gud, idet „han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kredsløb af ét Blod og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig“. Og dog vil man fremstille Gud, som i højeste Grad partisk og uretfærdig, ved at paastaa at Bibelen indeholder alle de Aabenbaringer, som Gud nogensinde har givet Menneskene. Her har vi to store Fastlande, men adskilte ved de to store Verdenshave og uden Forbindelse med hinanden i mange Aarhundreder. Befolkningen paa begge Fastlande have lige meget Krav paa deres fælles Fader; thi, dersom der er én Sandhed mere tydelig fremstillet end nogen anden, saa er det den, „at Gud ikke anser Personer, men hvo iblandt alle Folk, som han frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig“, og som vi allerede før har paavist, har Gud ikke alene gjort af Menneskens Slægt af ét Blod, men har ogsaa givet dem Ret til at søge, med Løfte om at finde ham.

Trods alle disse Kjendsgjerninger

og tydeligt fremjatte Principer, ville de kristne Sekter dog gjerne at vi skulle tro, at Gud sendte Profeter og andre hellige Mænd for at undervise hans Børn paa det østlige Fastland; at han aabenbarede dem sin Karakter og Egenskaber; at han ved direkte Aabenbarelse fra Himlen, ledsaget af Vidnesbyrd om sin overordentlige Magt, gav dem Oplysning om Hensigten med deres Skabelse, og Haab om evigt Liv; at han i Tidens Midte sendte sin enbaarne Søn iblandt dem, for at Liv og Udødelighed endmere kunde komme for Lyset; at Guds Søn baade ved Exempel og ved Undervisning lærte det østlige Fastlands Indvaanere Livets Vej eller Guds Villie, eller med andre Ord, Evangeliet, og organiserede Kirken, for at fortsætte og vedligeholde disse Lærdomme; at han besiftede Apostle og Andre til at fortsætte det herlige Saliggjorelses Værk, som han personlig begyndte, og saaledes arrangerede Alt, som han ansaa, at være nødvendigt for at Evangeliet kunde blive forkyndt i Asien, Afrika og Europa, idet han organiserede sin Kirke netop der, hvor disse tre Verdensdele stode sammen, og dog, trods at Gud gjorde alt dette for sine Børns Oplysning og Frelse paa det østlige Fastland, vil man have os til at tro, at han aldeles forsonde sine Børn paa det vestlige Fastland, dersom vi nemlig skulde hylde den Ide, at Bibelen indeholder alle de Aabenbaringer, som Gud nogensinde har givet til Menneffene. Der bleve ifølge dette Begreb, ingen Profeter sendte til dem, for at forkynde dem om Hensigten med deres Tilværelse eller forklare dem Noget om deres Oprindelse eller Skabelse, eller for at indgyde dem Haab om Udødelighed. Ingen Engel kom fra Himlens herlige Regioner, for at vise dem et Glimt af disse eller

udpege den Sti, som fører til evig Lykkeligbed. Intet Sendebud kom fra Orkenen, saaledes som Johannes gjorde i Judæa, og kaldte Menneffene til Omvendelse eller gjorde dem bekendt med at Himmeriges Rige var nær. Ingen Messias viste sig, ydmyg og jagtmodig af Hjærtet, og lærte dem om den guddommelige Kjærlighed, som tilvejebragte Menneffets Forløsning, helbredte de Syge, oprejste de Døde, eller endog saa meget som, lærte dem at velsigne deres Børn. Efter de Kristnes Theorier om Guds Aabenbarelser iblandt Menneffene, saa maatte han aldeles have forsonet disse Folk og overladt dem til at omkomme i Mørke, Uvidenhed og Vantro. Kan det være muligt? —

Saadanne indskrænkede, sneverhjærte, bigotiske Anskuelser ere kun afskyelige Brægebilleder af Guds Barmhærtigheds- og Retfærdigheds-Følelse, og en vanærende Fremstilling af hans ophøjede Væsen.

Omdendstjont de hedenste Nationers Mythologi (Hedenst Gudelære) for en stor Del baade er upaalidelig og urimelig, idet den mangler baade Orden og Sammenhæng, saa kan der dog i denne Blanding af menneskeligt Hjerne-spind og barnagtige Fabler alligevel findes mange store og vigtige Sandheder. Det er undertiden vanskeligt at opdage dem, men de findes der alligevel, og man vil da se, at disse Mythologier indeholde de væsentligste Træk af Bibelens Skabelshistorie saavel som Folkeshistorie, og ligeledes mere eller mindre tydelige Spor af Forsoningslæren.

Nogle af vor Tids Fritænkere have draget den Slutning, paa Grund af Bibelens tilshneladende Overensstemmelse med de hedenste Mythologier, at det kristne System om Menneffets For-

løsning er laant eller hentet fra de ældre hedenste Nationers Mythologi. Dette er imidlertid en stor Fejltagelse, thi man vil, ved nøjere at undersøge denne Sag, finde at Læren om Menneftets Forløsning, som den er fremsat i Jesu Kristi Evangelium, var kjendt blandt Menneffene fra de ældste Tider, og at i Stedet for at Evangeliet skulde være hentet fra den hedenste Mythologi, saa er det Mythologien, der har faaet de Sandheder, som den besidder i en forvændt og næsten uigjentjendelig Form, fra Evangeliet, som de gamle Patriarker kjendte haade før og efter Noa, og derved har den kunnet beholde de saa Ligheder som den endnu har med Evangeliet.

Der er maasse ingen Nationer hvis Traditioner og Mythologier ere saa rige paa analogiske Ligheder med Biblens Skabelses- og Folke-Historie, som Peru og Mexiko. Saa bestemte og udprægede ere disse Ligheder, at de katolske Præster, som ledsagede Cortez paa hans Erobringstog imod Mexiko, betragtede dem som Forblindelse af Djævelen som, ved saaledes at efterligne de kristne Stikke og det udvalgte Folks (Jødernes) Traditioner, vilde lede disse hans ulykkelige Dfere til deres visse Undergang. Baron von Humbolt skriver saaledes: „Mexikanernes Skabelseshistorie; deres Tradition om Menneftighedens Moders Fald fra hendes oprindelige Ustyldighed og Uhyfsalighed; deres Tro paa en stor Overtømmelse, under hvilken kun en eneste Familie undslap paa en Tømmerflaade; deres Historie om en stor Pyramide, som Menneffene i deres Hjærterets Forsængelighed søgte at opføre, men som Guderne i deres Brede tilintetgjorte, og meget lignende, alle disse Omstændigheder ledte Præsterne, som fulgte med den spanske Armé under Cortez

for at erobre Mexiko, til at tro, at Kristendommen i en længtforbunden Fortid, havde været forkyndt paa det nye Fastland, og visse af den nyere Tids lærde Mexicanere have derfor draget den Slutning, at det maa være Apostlen St. Thomas, der stifter under den mysteriose Personlighed, Ypperstepræsten af Tula, som Cholula-Indianerne kaldte *Quetzal-coatl*“. (Humbolts Rejser i Amerika, 1. Bind Side 196).

Efterat have benyttet os af Baron von Humbolts almindelig anerkjendte Vidnesbyrd, angaaende disse mærkbare Ligheder, som findes mellem den gamle mexikanske Mythologi og de ledende Begivenheder i den bibelske Historie, anser vi det passende at gjøre nogle Uddrag af en anden berømt Forfatters Værk, i hvilke disse analogiske Ligheder ere paaviste. Hr. W. H. Prescott, Forfatteren af et Værk, kaldet: „Erobringen af Mexiko og Peru“, skriver saaledes:

„Et andet mærkeligt Lighedstilfælde finder vi i Gudinden *Ciacoaatl*, det er: Vor Frue og Moder; den første Gudinde, der frembragte eller fødte, og som atter overførte paa Kvinden Bornefødsdens Lidelser, som et Krav Døden havde fordi Synden ved hende kom ind i Verden. Dette var Aztekernes mærkværdige Beskrivelse af hin tilbedte Guddom. Hun blev i Almindelighed fremstillet med en Slange i Nærheden af sig, og hendes Navn betyder ogsaa Slangekvinden. Heri finder vi derfor meget, som minder os om den menneskelige Families Moder; Hebræernes og Syriernes Eva“. (Mexikos Erobring Side 464.) Denne Forfatter skriver videre: Ingen Tradition er mere udbredt iblandt Nationerne end Traditionen om Syndsfloden Den eksisterede i en mere eller mindre

tydelig Form iblandt de mest civiliserede Nationer i den gamle Verden, og ligeledes blandt de Vilde i den ny Verden. Aztekerne forbandt med denne deres Tradition, visse besynderlige Omstændigheder, af en ejendommelig Veskaffenhed, der meget lignede Østerlandenes Folkesagn. De troede, at to Personer undkom af denne Syndflod, nemlig en Mand, som hed Coxcox og hans Hustru. Deres Hoveder findes fremstillede, paa de gamle mexikanske Malerier, med et Fartøj eller Skib ved Foden af et Bjerg. En Due fremstilles ligeledes med et hiroglyphisk Tegn i Munden, som bethder Sproget, hvilket den uddeler blandt Coxcox's Børn, der vare fødte stumme. Nabo-folket Michoacanerne, der beboede de samme Højsletter ved Andeshjergene, havde en endnu udførligere Tradition der beretter, at det Skib, i hvilket Tegpi, deres Noa, undkom, var fyldt med forskjellige Slags Dyr og Fugle, og at han efter en Tids Forløb udsendte en Grib, (Nadsselfugl) men at denne blev borte og levede af Rjæmpernes døde Legemer, der vare efterladte paa Jorden, da Vandet atter faldt tilbage. Han udsendte derpaa den lille Kolibri, Huitzihilin, som vendte tilbage med en Kvist i Næbet. Disse Traditioners Lighed med de hebræiske og kaldæiske Beretninger, ere strax iøjnefaldende". (Samme Bog Side 463—4.) Endvidere skriver han: „Men ingen af Landets (Amerikas) gamle Guddomme vil fremvise saa mange forbausende analogiske Ligheder med den hellige Skrift, som Quezalcoatl. . . . Han var en hvid Mand som kom fra Osten og havde et langt Stjæg, og som, efterat have præsideret over den gyldne Tid i Anahuac, forsvandt ligesaa usforklarligt, som han var kommen over det store atlantiske

hav. Da han havde lovet at komme igjen længere hen i Tiden, imodensaa man Slægt efter Slægt, hans Komme med store Forventninger. Dette har lidt Lighed med Kristendommen, men det Mærkeligste, man endnu har faaet ud af de mexikanske Antikviteter er, at man tilskriver denne Gud, den geistlige Samsundsorden, som minder En om Munkeordenen i den gamle Verden; de havde endogsaa Begreber om Tre-enigheden og Guds Komme i Njødets. Nogle have gjort sig Umage for at skaffe Beviser for at denne Personlighed maa have været Apostelen St. Thomas, medens Andre med lidt mindre orthodox Tro, saa' i denne forventede Begivenhed, der skulde gjenføde Nationen, en uklar Fremstilling af Messias." (Samme Bog, Side 464.)

Denne hemmelighedsfulde Personlighed, Quezalcoatl, beskrives i de mexikanske Traditioner, som en høj hvid Mand, med langt mørkt Haar og Stjæg. Oldtidens Mexicanere skuede tillidsfulde fremad til denne deres gode Guds personlige Tilbagekomst og det var denne Tradition, der var saa dybt rodfæstet i deres Hjærter, som bragte Spanierne under Cortez et saa mærkverdigt Held ved deres i andre Henseender vanærende Erobring af Landet; thi Mexicanerne troede at Cortez og hans Ledsagere vare Efterkommere af Quezalcoatl. „Ved det første Møde som den mexikanske Kejsler, Montezuma, havde med Cortez, sagde han: Vi vide af vore Bøger, at jeg og de som nu bebo dette Land ikke ere Indfødte, men Fremmede som oprindelig kom langt borte fra. Vi vide ogsaa, at den Hovding, som forte vore Forfædre hertil, vendte tilbage til sit forrige Land for en bestemt Tid, og derfra kom tilbage for at opsoge dem, som havde nedsat sig her, og derpaa vendte han atter tilbage

alene. Vi have altid troet, at hans Efterkommere en Gang vilde komme og tage dette Land i Besiddelse, og siden Du (Cortez) kommer fra den Egn, hvor Solen staar op, kan jeg ikke tvivle paa, at den Konge, som har sendt Dig, er vor rette Herre". (Kor-mans Kejser i Yucatan.)

De katholske Præster, som ledsagede Cortez's Expedition, vare i høj Grad overraskede ved allevegne at finde Skikke, Ceremonier og Symboler, der mindede dem om deres Tro. Den Forfatter, som vi allerede tidligere har henvist til, siger videre angaaende dette: „De (Præsterne) kunde ikke tilbageholde deres Forbauselse, naar de så et Korset, som var deres egen Tro's helligste Symbol, opstillet som en hellig Gjenstand for Tilbedelse i Templerne i Anahuac. De traf Kors paa forskjellige Steder, og man vil den Dag i Dag finde et Kors udhugget i halvophøjet Arbejde af Sten paa Muren af én af Bygningerne i Palenque, og tillige en Figur der ligner et Barn, som holdes op imod det, som for at tilbede det. Deres Forundring blev endmere forøget, da de bleve Vidne til en Skik, som meget lignede den kristne Altergang . . . ved hvilken Præsten efter Indvielsen uddelte et Slags Brød til Folket, som, idet de aad, viste Tegns paa Ydmyghed og Sorg, og erklærede, at det var Guds Kjød . . . Med samme Følelse overværede de en anden Skik, nemlig Aztekerne's Daab . . . De jødiske og kristne Skikke vare sammenblandede paa en saa forunderlig Maade, at de hellige Fædre bleve ganske i Vildbrede med hvad de skulde tro om det, og de bleve det endnu mere, ved den Blanding af de mest afskyelige hedenske Vedtægter, som de fandt sammen med de mest orthodoxe kristne Idéer. I deres Forlegenhed

for at kunne forklare sig disse Facta betragtede de det Hele, som Djævelens Værk, der saaledes søgte at efterligne de kristne Skikke saa vel som det udvalgte Folks Traditioner, for at han derved kunde lede sine uhyggelige Dsre til deres visse Odelæggelse." (Tillæg til Mexikos Erobring Side 465.)

Vi vil endnu kun anføre to andre Steder af samme Forfatter, og da de ere af Bigtighed i Betragtning af det vi længere hen agter at fremsætte, saa beder vi Læseren om at skænke dem mere end almindelig Opmærksomhed. Han skriver: „Idet man betragter Aztekerne's Religions-System, bliver sammes Mangel paa Sammenhæng strax iøjnefaldende, idet én Del forekommer at have sin Oprindelse fra et forholdsvis dannet Folk med fine Følelser, medens det Øvrige udviser umiskjendelige Spor af grusom Vildhed. Dette bringer os strax paa den Tanke, at dette hidrører fra to aldeles ulige Rilder, og giver os Grund til at tro, at Aztekerne havde oprindelig nedarvet en mildere Tro fra deres Forsædre, men som siden er bleven blandet med deres egen Mythologi. Sidstnævnte blev omsider den herskende, og gav de overvundne Nationers Religion dens mørke Farve, og det synes som om Mexikanerne, lig Romerne, vare villige at ombytte den med deres egen; Følgen blev, at en dødbringende Døvtro, udbredte sig til Anahuacs hederste Grænser." (Mexikos Erobring. Bibl. Form. 1. Side 18.)

Det andet Sted, er angaaende deres Begreber om Menneskets fremtidige Tilstand; derom skriver Forfatteren følgende: „De forestillede sig tre forskjellige Tilværelser i det tilkommende Liv. Blandt de Ugudelige regnedes den største Del af Menneskene, og de skulde udfone deres Skylder paa et

Sted, hvor der herskede et evigt Mørke. En anden Klasse som ikke havde andet Krav paa Fortjeneste, end at de vare bøde af visse Sygdomme, som de selv havde udvalgt, skulde nyde en Slags ubevidst Tilværelse med en Slags orkesløs Tilfredshed. Den højeste Herlighed var, som i næsten alle krigeriske Nationer, bestemt for dem der faldt i Krigen eller som Døde; de fik Udgang til Solen, som de siden ledsagede under Sang og Dans paa dens Vandring gennem Himlen . . . Saadan tænkte Aztekerne sig deres Himmel, som efter dette Begreb var i Overensstemmelse med en mere forfinet Smag, end de fleste andre civiliserede Hedningers, der tænkte sig deres Ellysium (hedenske

Himmel) kun som en Fortsættelse af dette Livs krigeriske Forlystelser og samselige Nydelser. I den Skjæbne, som de lode de Ugudelige til Del, finde vi ligeledes Spor af den finere Dannelse, idet at al fysisk Pinsel er udeladt, i stærk Modsatning til de skrækelige Pinsler, som andre højt civiliserede Nationers Inderbildningskraft havde opfundet. I alt dette, som staar i saa stærk Modsatning til Aztekernes naturlig-grujsomme Tilbojeligheder, finde vi Vidnesbyrd om en højere Civilisation, som de maa have arvet fra Landets forrige Besiddere". (Mexikos Erobring, Bibl. Form. 1, Side 20.)

(Fortsættes.)

Jerusalems Gjenoprettelse. Blandt Passagererne paa Dampskibet „Anchoria“, der nylig ankom fra New-York til Glasgow, befandt sig ogsaa en jødisk Præst, Rabbiner Dr. Sivertha fra Chicago, der vil vække Interessen til Gunst for Palæstinas Gjenoprettelse og Bebyggelse til Live. Sivertha, der allerede har fundet talrige Tilhængere for sin Plan i Amerika og England, er ikke, hedder det i en Skrivelse fra New-York, nogen Sværmer, men en rolig og praktisk Mand. Han tror ikke, at Oprettelsen af et nyt Rige i Palæstina skal ske ved et Mirakel, men antager, at Jøderne fra andre Lande ville levere en Sjettedel af Befolkningen til det nye Land. Han har anstillet grundige Studier om denne Sag og har udarbejdet hele Planen til Jerusalems Gjenoprejsning og Bebyggelse. Han rejser til England for at gjøre Propaganda for sin Ide og haaber allerede til Efteraaret at naa et praktisk Resultat. Saa snart han har faaet et fast Grundlag til Befolkningen og vundet et tilstrækkeligt Antal Kolonister, haaber han, at Stormagterne, ville erklære den nye Stat for neutral og uafhængig. Sivertha siger, at det nye Land, naar det behandles paa rette Maade, vil kunne rivalisere med Syd-Italien, og han forudsiger, at Eufratdalen, „Menneskehedens Bugge“, atter vil blive Skuepladsen for et virksomt og lykkeligt Liv.

Tankeprog. At leve er at udføre et Arbejde, som er nyttigt; det er at samle paa andre Ting end forgængelige Midler; det er at berede sig i hele det Nærværende paa det Tilkommende; det er at berede sig til Døden, paa Forhaand at gjøre denne til en Sejr; ærefuld og uforgængelig.

Den 15de August 1888.

Lær Børn at bede.

Saa snart et Barn har lært at tale, bør det ogsaa lære at bede. Derjom det er bleven lært dette fra sin tidlige Barndom, vil det næppe glemme det saalænge det lever.

Mange Mødre tænke, at de have opfyldt denne deres Pligt imod Barnet ved blot at have besjælet det at bede, og det falder dem aldrig ind, at den Lille kun kan efterligne det, som bliver det lært af Andre, naar Barnet ikke selv er gammelt nok til at kunne sammenføje Ord til Sætninger, og maasse aldrig har hørt en Bøn uden af den Slags, som overgik dets Fættebøne.

Naar Børn blive lærte at bede paa Moders Skjød, forøger det deres Kjærlighed til hende; deres Tilbøjeligheder og Ønsker forædles, og de blive mere lydige og ærbødige, sagtmødige og dannede end de, som aldrig have modtaget en saadan Vejledning. Moderen bør lytte til Barnets Bøn og paase, at den udtales rigtigt, og, ved den Opmærksomhed, som hun selv skjænter Gudsdyrkelse, indprente Barnet Betydningen af samme.

Med hvilken Glæde se ikke ældre Folk tilbage paa deres Barndoms Dage, og tilbagekalde i Erindringen de smaa simple Bønner, som de i barnlig Tro og Enfoldighed htrebode ved deres Moders Side; og hvilken Tilfredshed, Kjærlighed og Højagtelse fylder ikke deres Hjerter for den kjære Moder, som lærte dem at bede, naar Livets Scener blive belyste af Alderdommens nedgaaende Aften-Sol. Efterjom Bønnen leder til Tro, og Troen leder til Himlen, kan Betydningen af at Bønnen tidligt bliver gjort Barnet til en Bane ikke let vurderes for højt.

Det første Begreb om Bøn er altid et Ønske om Beskyttelse mod Fare, det næste er Ønsket om at opnaa Noget og derefter kommer, som en naturlig Følge, Taksigelsen for den Bønhørelse, som opnaas ved en oprigtig og hjærtelig Paakaldelse. Børn, som ere blevne lærte at bede, ere sjældent plagede af den Slags Frygt, som gjør dem bange for Mørket eller for at være alene om Dagen.

Bønnen frembringer Tillid til Herren, som den allestedsnærværende Beskytter, og denne Tillid voger stadig gennem Livets Erfaringer saaledes at de mest Uforfærbede og Frygtløse altid findes blandt de Ydmyge og Gudfrygtige.

En stor Fejl, naar man lærer Børn at bede, er at lære dem noget udenad, som de ikke fuldkomment kunne begribe; thi en Bøn, som undertiden synes meget enfoldig for Forældrene, kan alligevel være for vanskelig for Barnets Fættebøne.

Forældre skulde forklare deres Børn, at den rette Maade at bede paa er at bede til Faderen i Jesu Navn for enhver Betsignelse, som de behøve. Mange

Forældre tro, at den almindelige Sammentaldelse af Familien til Bøn er alt, som behøves, men dette har ikke nær saa gode Følger som naar man gjør det til en Bane at lære Børnene selv at fremsige sine Bønner.

En smuk Skik.

Den 12te Juli havde de Gamle deres aarlige Udflugt; denne Gang gik Toget til Lehi, en By som ligger tredive engelske Mil syd for Saltfostaden, hvor Festsomiteen havde faaet det Nødvendige arrangeret, med velvillig Imødekommen hos Biskoppen, og Befolkningen i det Hele taget.

Efter en let Regn om Morgenen, syntes Naturen at træde indbydende frem i al sin Ynde, og det forekom, som om Alt forenede sig for at gjøre denne de Gamles Festsdag saa behagelig som mulig. Solen straalende mild og behagelig fra den skyfri Himmel, men de mange af Venlighed straalende Ansigter, hos dem der ved denne Lejlighed kappedes om at yde disse alderstegne Veteraner, Zions højtagtede Fædre og Modre, deres Hyldest og Opmærksomhed, var vistnok endnu mere skiftet til at bringe dem til at glemme hensvundne Dages Møjsommeligheder og Alderdommens Svagheder, for nu, sammen med Benner, Bekjendte og Slægtninge, at nyde denne Dags Glæder i fuldt Maal.

Toget bestod af femten Passagerbogne fyldte med glade Sjæle, og efter som de kom frem hvor de bedre kunde kaste Blikket ud over det smilende Landskab, kunde de anstille sammenlignende Betragtninger over Landet, som ved deres første Ankomst kun, var en Orken, men nu var forvandlet til et jordisk Paradis, ved Guds Velsignelse og Indbyggernes Tro, Fliid, Udholdenhed og Taalmodighed under mange Besværligheder og Savn. Frugtbare Marker og Haver viste sig alle Vegne om de nette takkelige Avlsgaarde og Smaaer, som de passerede; men da man fra Bjergpynten, ved Indgangen til Utahdalen, fik Øje paa denne Dals skønne Landskab, der omgav den stille Utahs som en prægtig Ramme om et stort Spejl, syntes det næsten som et Tryllebillede.

Passagererne udgjorde 700 Personer. Af disse vare 527 over 70 Aar gamle, nemlig 443 mellem 70 og 80; 77 mellem 80 og 90 samt 7 over 90 Aar gamle. Desuden var der omtrent 70 gamle Folk fra Lehi og omtrent 100 fra andre Dele af Utahdalen. 40 unge Mænd og ligesaa mange unge Kvinder, de sidstnævnte klædte i Hvidt, vartede op ved Bordene, som vare dækkede ved de alderstegne Hædersgjæsters Ankomst, og alle kappedes om at vise dem Opmærksomhed. Man antager at der mindst var tre Tusind Mennesker tilstede ved denne Fests.

Nr. 2 samlede de Indbudne omkring den i Dagens Anledning oprettede Talerstol eller Forhøjning. Blandt de mange fremragende Mænd, som vare tilstede var ogsaa Utah's Guvernør, Caleb W. West. De Gamle havde et eget Sangkor, som sang til Indledning, hvorefter der holdtes Bøn og Musikken spillede Nationalsangen. Guvernøren blev derefter fremstillet og gjorde følgende Bemærkninger:

Han sagde, at han næppe vidste hvorledes han skulde udtrykke sig ved denne Lejlighed. Det var visstelig en usædvanlig Begivenhed i hans Liv, at

være Vidne til en saa glædelig og behagelig Sammenkomst, som her var bragt i Stand for Samsfundets alderstegne Mænd og Kvinder. Han havde mange Gange set unge Mænd og Kvinder komme sammen, for at more og bevæge sig, men dette var den første Gang, at han modte med en saadan Forsamling af gamle Folk. Da han først kom til Utah, horte han Tale om denne smukke Skif og var strax overbevist om det prisværdige, der laa i den, idet han deri saa et af de bedste Tegni paa den Kjærlighed og Venlighed der tilkommer og bør udvises mod de Gamle, men han havde ikke rigtigt forstaaet det før nu, da han saa den bragt i Anvendelse. Han troede ikke, at der nogetsteds i Verden fandtes en smukkere Skif, end den hvortil han nu var Vidne. Han vidste ikke hvorledes den først var bleven indført, men det var bleven ham fortalt, at den Mand der først undfangede den Ide, at give de Gamle en fri Udflugt, var tilstede, og han følte det som sin oprigtige Anstuelse, at dersom den Mand ikke havde udført nogen anden ædel Handling, saa var denne ene nok til at skaffe ham en Hædersplads i Himlen.

Naar han betragtede disse hvide, blaa og røde Slojfer*) følte han et underligt dybt Indtryk. Den Kjendsgjerning, at de vare berettigede til at bære dem, blot for deres Alderdoms Skyld, var et Bevis for deres Hæderlighed. Hvad har ikke disse alderstegne Veteraner maattet gennemgaa i de sidste tyrrerthve Aar, for at opdyrke dette Land, som forhen var bedækket med vilde Salviebuste, men hvad er det ikke nu? Han følte, at den Befaling: „Er din Fader og din Moder“, skulde alle Tider erindres. Disse gamle Folk, som ere nærværende i Dag, ere de der have tilvejebragt denne store Forandring, og deres Børn nyde nu Frugterne af samme, og naar de Gamles Hjerter i Dag glæde sig, saa ere de Unge, som varte dem op dobbelt glade; thi det er altid bedre at give end at modtage. Af denne Aarsag følte Taleren fordisjet om, at de der ved denne Lejlighed havde ydet de Gamle disse Tjenester, vare mere end velbetalte for deres Arbejde. Guvernøren sluttede sin Tale, der flere Gange var bleven afbrudt ved lydelige Bisald, med den Bemærkning, at han haabede, „at saalange som Solen skinnede og Vindene susede i det skønne Utah's Bjerge, vilde den smukke Skif, at give de Gamle denne Slags Udspredelser, ogsaa blive holdt ved Rige“.

Flere andre ledende Mænd holdt ogsaa korte Taler, hvorefter der blev uddelt Præmier. En Guldmedalje blev skænket til Samuel Mulliner, som var den første Garver i Utah; ligeledes blev en Guldmedalje skænket til William Carter, som pløjede den første Jure i Utah, i 1847. Disse Medaljer vare skænkede af Juveler-Firmaet „Swaner Brodrene & Co.“ Tillige blev en Mængde mindre værdifulde Gjenstande uddelte blandt de Gamle, som derpaa, efter denne flere Timers behagelige Sammenkomst, Kl. 6,³⁰ om Eftermiddagen begav sig paa Tilbagevejen til Saltstaden.

Af mærkelige Veteraner var der 4 af Pionererne, som først kom til Utah i 1847, tilstede; 8 af Medlemmerne af Zions Vej, som i 1834 drog med Profeten Josef Smith fra Staten Ohio til Missouri; og 7 af Mormon-Bataljonen, der,

*) De Gamle vare dekorerede med disse, for at tilljendegive deres forskellige Aldre.

i de forenede Staters Tjeneste, hjalp til at erobre de store Landstrækninger fra Mexiko, hvoraf Utah udgjør en Del. Ligeledes var den ærbørdige gamle Biskop Mac Rae tilstede, som en Gang sad i Fængsel flere Maanedes, sammen med Profeten Josef og hans Broder Hyrum og Andre i Misjouri i 1838, medens de Hellige af Bøvelen bleve uddrevne af denne Stat.

Til disse aarlige Sommer-Udflugter, indbydes de Gamle, som bekendt, uden Hensyn til hvilken Troesbekendelse de henhøre, og nyde alle samme Velvillie og Opmærksomhed.

Aandens Udodelighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 336.)

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at selv de saldne Aander, som bleve nedstyrtede til Helvede „fordi de syndede,“ ikke mistede den Kundskab som de havde om Kristus, endstjont de aldrig have erholdt jordiske Legemer. Vi finde i det nye Testamente følgende: „Og der han kom paa hin Side, til de Gersegensers Land, mødte to Besatte ham, som kom ud fra Gravene, og vare saare vilde, saa at Ingen kunde vandre ad den Vej. Og se, de raabte og sagde: Jesus, Du Guds Søn! Er Du kommen hid for at pine os for Tiden? Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede. Men Djævlene bade ham, og sagde: dersom Du uddriver os, da tilsted os at fare i Svinehjorden. Og han sagde til dem: farer hen! Men der de vare udfarne, fore de hen i Svinehjorden, og se, den ganske Svinehjord styrtede sig af Brinken i Søen, og døde i Vandet.“ (Matth. 8, 28—32.) Disse Djævle kjendte Jesus, og vidste, at han var Guds Søn, og de vidste ogsaa, at han en Gang vilde straffe dem, men syntes vistnok, at det var for tidligt, og derfor

spurgte de, om han var kommen for at pine dem for Tiden. De havde ikke selv jordiske Legemer, og derfor toge de Andres Legemer i Besiddelse, hvorved disse erholdt overmenneskelige Kræfter, som gjorde at hverken Lænker eller Bøjer kunde holde dem. Da Jesus spurgte om den urene Aands Navn, svarede denne: „Region er mit Navn, thi vi ere mange.“ Dette viste sig, da de vare uddrevne og fordælte sig i den store Hjord Svin, hvilken en uren Aand ikke kunde have gjort. (Se Mark. 5, 1—14 og Luc. 8, 27—33.)

Et andet mærkeligt Tilfælde, som vidner om de urene Aanders Kundskab, findes omtalt i Apostlenes Gjerninger, 19, 13—17. Her finde vi nogle jødiske Besværgere, som dristede sig til at bruge Jesu Navn, uden den fornødne Myndighed, „men den onde Aand svarede og sagde: Jesus kjender jeg, og om Paulus véd jeg, men I, hvo ere I? Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og overvældede dem og fik saadan Magt over dem, at de undskydede nøgne og

faarede ud af samme Hus." Ved en anden Lejlighed finde vi, at en Pige, som havde en Spaadomsaand, fulgte efter Apostelen Paulus og andre af Herrens Tjenere, og raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde Saliggjorelsens Vej. Dette gjorde hun i mange Dage." (Ap. Gj. 16, 16—18.) Dette viser tydeligt, at de onde Aander, havde en vis Kundskab og Tro paa Jesus Kristus og vidste Bæst om hans retsmæssige Myndighed, som de maatte underkaste sig, men naar Andre, som ingen Myndighed havde, forsøgte at uddrive dem, svarede de trodsigt: „Jesus kjender jeg, og om Paulus véd jeg, men I, hvo ere I?"

Disse saldne Aander vare Individier eller personlige Væsner, ligesaa meget som andre Aander, om hvilke vi har talt i det Foregaaende; thi ellers kunde de ikke have shudet og som en foreløbig Straf være nægtet at faa jordiske Legemer, saaledes som de andre Aander, der nu som Mennesker gjenne-gaa denne Prøvestand, og undertiden ere udsatte for disse saldne Aanders Had og Forfølgelse. Djævlene havde beholdt deres Kundskab om Kristus paa hvem de ikke haabede, men for hvem de kun frygtede, og derfor spurgte: „Er Du kommen hid for at pine os for Tiden?" De kjendte godt Guds Tjenere fra Andre som selv havde paataget sig Myndighed, og de anerkjendte det af Herren indsatte Præstedomme, medens de spottende spurgte de Andre: „Hvo ere I?" Dette viser altsaa paa det bestemteste, at selv de onde Aander have Kundskab inden de faa jordiske Legemer; thi de have endnu intet faaet og ville heller aldrig opnaa dette Privilegium. Det er derfor, at de tage andre Legemer i Besiddelse, og som oftest forarsage Menneskene baade

Sinds- og Legems-Lidelser paa Grund af Misundelse og Had, som de nære imod dem.

Aanderne have ogsaa Udseende, og som en Folge deraf baade Form og Størrelse. Uden disse Betingelser kunde der ikke være Tale om noget Individ eller personligt Væsen. De kunne derfor ikke være paa mere end ét Sted ad Gangen og kunne kun optage et begrændset Rum eller Plads, i Forhold til deres Form og Størrelse. To Aander kunne ikke mere optage netop den samme Plads paa én Gang, end to Personer kunne gjøre det. Derfor maa den Ene flytte sig for den Anden. Dette nødvendiggjor en idelig Omkiftning af Plads i Rummet og forarsager hvad vi kalder Bevægelse, og som er én af de store Naturløve som styrer Livsfunktionerne, saavel som ogsaa er Aarsagen til de Forandringer, som vi daglig se foregaa omkring os, og som, hvad det Jordiske angaar, frembringer baade Liv og Dod. Aandens Form er aldeles lig det jordiske Legeme; thi den udfylder enhver Del af samme. Hvor Aanden ikke længere er tilstede i en Del af et Legeme, er samme strax udiat for Forraadnelse, ligesom naar den ved Døden ganske forlader Legemet, da alt Liv aldeles ophører; men at Aanden ikke dor, om end ogsaa betydelige Dele af Legemet ere amputerede og hengivne til Oplosning og Forraadnelse, kan Enhver overbevise sig om, ved at spørge dem, som ulykkeligvis have mistet et Ben eller en Arm. De føle bestandig, som om de endnu vare i fuld Besiddelse af en usynlig Gjenpart af det mistede Lem. Man horer dem klage over Kulde eller Hede og andre Smertes i de tabte Legemsdele, især Fingre eller Tæer, og det er ikke Indbildning, men en lige saa virkelig Fornemmelse, som den

man har, naar man fryser eller brænder de legemlige Fingre eller Tær. De Ulykkelige ville kunne give mange Vidnesbyrd om at deres forkrublede Legeme besidder Mandens Lemmer ubestaaende, og Følelsen er det Middel, hvorved Manden giver sin Nærvarelse tilkjænde.

Man har sædvanligvis indskrænket Mandens Opholdssted i det jordiske Legeme til en enkelt Del af samme, sædvanligvis Hjærtet, men undertiden ogsaa til Hjærnen. At disse Legemsdele ere af stor Betydning for Mandens Virksomhed, kan ikke nægtes, men Livet kan være tilstede og de andre Dele af Legemet være i en forholdsvis sund Tilstand, medens baade Hjærte og Hjærne ere slygte. De ere kun, ligesom de andre Dele af Legemet, Organer for de tilsvarende Dele, af den u dødelige og udødelige Mand, som giver alle Legemets Dele Liv og Form.

Mandens Udseende er derfor aldeles lig Menneskenes. Kvindelige Mander have Udseende af Kvinder og mandlige Mander have Udseende af Mænd, med al den Afvejling i Ansigtstræk, Størrelse, Form og andre Kjendetegn, som disse Mander fremvise i de jordiske Legemer, som de bebo her i Livet. Uden dette vilde al Individualitet ophøre, og vi skulde forgjæves haabe at møde vore dyrebare Hedengangne efter Døden. Som allerede vist i det Foregaaende, vare Manderne i Besiddelse af personlig Karakter og Handleevne i deres første Prøvestand, og ere det ligeledes i denne vor nuværende Prøvestand hvor de, i disse dødelige Tabernakler stræbe efter en Mands højeste Maal, nemlig et u dødeligt Legeme, gennem en herlig Opstandelse, formedelt Trofasthed og Lydighed under Guds Befalinger. De ville fremdeles være personlige Væsner, efterat de ved Døden forlade disse

Legemer, og ligeledes naar de formedelt Opstandelsens Kraft atter erholde deres Legemer til Brug, men herliggjorte og u dødelige. Vi skulle derfor, under alle disse forskjellige Udviklings- eller Fremskridts Trin, som Manden gennemgaar, finde den at være det samme Individ, det samme Væsen, ansvarlig for Gud for det Brug, som den har gjort af sine Gæver, og som en Følge deraf mere eller mindre lykkelig i den Sfære, hvori den saaledes stilles. Manderens Udseende, med Hensyn til deres Skønhed og andre herliggjørende Egenheder, vil ogsaa bero paa dens personlige Karakter og Værdighed, som er en Følge af denne personlige Ansvarlighed, men alle Mander ville have Menneskeskikkelse, med en større eller mindre Grad af Herlighed, i Forhold til deres Gjerninger.

Vi anser det næsten for overflødigt, at hente Beviser for dette, som Fornuften uden videre burde kunne overtyde ethvert tænkende Menneske om er Sandhed. Der siges, at „Gud bruger sine Engle som Binde*“) og sine Tjenere som Fjælsuer“ og „ere de ikke alle tjenende Mander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed.“ (Hebr. 1, 6—14.) Hvad enten hermed menes Mander, som have været paa Jorden i dødelige Legemer, eller Mander som endnu ikke have modtaget jordiske Legemer, saa er det klart, at de ere Individer, og at Gud bruger dem i sin Tjeneste. Som Individer maa de derfor have baade Form og Størrelse, uden hvilke Individet ikke kan eksistere.

Forstaaelsen af denne Kjendsgjæring indbefatter megen herlig Trøst og Opmuntring for os Dødelige. Vi skulle derved blive i Stand til hjættet

*) I det Engleste staar Mander.

at gjenfinde dem vi elskede saa højt her i Livet. Moderen vil finde sine Børn; Bornene den hedengangne kjærlige Moder; Hustru sin forndgangne Egtefælle og Manden sin hensøvede dyrebare Hustru; Venner ville gjenforenes og gjenkjende hverandre, for at kunne fastholde de her knyttede inderlige Forbindelser, med den Fortrosthed, at Døden ikke mere kan adskille dem. Kun Et, kan herefter gjøre Skilsmisje imellem dem, og det er deres forskjellige Forhold til Gud og hans Love, — og hvad deraf følger, deres forskellige fremtidige Opholdssteder, der bestemmes efter deres Gjæringer, som ere gjorte her i Livet; thi „naar Menneskenes Son kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone, og alle Folkeslag skulle forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.“ (Matth. 25. 31 og til Enden af Kapitlet.) Denne Adskillelse vil vistnok være én af Marsagerne til at de Ugudelige ville hengive sig til „Graad og Tænders Gnidsel“, idet de sé sig for bestandig skille fra dem, som de, trods deres Ugudelighed, dog elskede, men som de da ville være uverdige til at være sammen med. Uden at Nanderne bibeholdt deres Form og almindelige Udseende, vilde det kun være meningsløst. Snar, at tale om Gjenforening eller Gjenkjendelse, Straf eller Belønning, eller noget Andet som kommer i Betragtning, naar man taler om Personer eller Væsner med Fornuft og andre Nands-Evner.

Et Væsen, som har Skikkelse eller Form, maa enten være nogen eller ogsaa blive forsynet med en Klædning eller Bedækning, der i større eller mindre Grad skjuler de ydre Former af denne Skikkelse. At Klæderne ikke

blive den menneskelige Familie medfødt, eller siden voger frem og bedækker og pryder Legemet, saaledes som det er Tilfælde med Dyr og Fugle, er noget som Enhver véd. Vi komme alle nøgne til denne Verden, men blive i Almindelighed strax forsynede med Klædningsstykker af vore jordiske Forældre. Hvad vi kalde Død, er, i en vis Forstand, en anden Fødsel, i Lighed med vor Fødsel her i dette Liv. Vi træde ud af Legemet og befinde os strax i andre Omgivelser. Vi kunne ikke medgibe Nanden Klædningsstykker, men maa indskrænke os til at klæde Livet, og overlade Nanden til dens Venner hidsjet. Den træder saaledes ind i hin Verden, ligesom den gjorde i denne, uden at bringe Noget med sig, og den er, ligesom ved dens Indtrædelse i denne Verden i Begyndelsen afhængig af Andres Hjælp. Mange af de Hellige, saa vel som andre Mennesker, have sét og talt med deres afdøde Slægtninge og Venner, som saaledes vare virkelige Nander uden jordiske Legemer, og de have i alle Tilfælde, uden Undtagelse, sét dem i Klæder af forskellige Slags. De have viist sig, som de vare her, i Et og Alt, og talt og handlet aldeles som den Gang de vare levende i Kjodet. Deres Størrelse, Form, Ansigtstræk, Stemme og Gebærder vare aldeles, som da de levede paa Jorden.

Nabendareren Johannes skriver om hvad han saa, følgende: „Dg der det (Aanmet) oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle (eller Nander) som vare myrdede for Guds Ord Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de vare. Dg de raabte med høj Røst og sagde: Herre, Du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøver Du at domme, og hævne vort Blod paa dem som bo paa Jorden? Dg dem bleve givne, hver især,

lange hvide Kjortler, og der blev jagt til dem at de skulde hvile sig endnu en liden Tid." (Aab. 6, 10—11.) Det er ikke tænkeligt at de vare nogne fra den Tid, da de som Martyrer mistede deres jordiske Begjær, men kun, at de bleve givne disse lange hvide Kjortler, som en Slags Hædersdragt for deres Standhaftighed under de Tidens haarde Prøvelser. Man vil, ved at læse andre Steder af Johannes's Aabenbaring finde, at andre store Skarer i Himlen ogjaa vare klædte i lange hvide Kjortler og Nogle havde dertil Guldkroner paa deres Hoveder. Da disse blevne dem givne, er det klart at Nogen maatte uddele dem, og hvem andre end deres fælle Venner kunde gjøre det?

For bedre at illustrere dette, tænke man sig sat tilbage i sin første aandelige Prøvestand, og man vilde da se Aanderne i tusindvis tage Afsked med deres Venner og nærmeste Bekjendte, idet de staa i Begreb med at tiltræde deres jordiske Mission. Man kan forestille sig de mange gjensidigede Løfter, Formaninger og Duffer, som ledsage de Bortdragende, men hverken Rejsetoj eller Penge medgives dem; selv Erindringen og de samlede Erfaringer maa lades tilbage og kun uhyrlige Ledjagere blive tilladte at følge dem og vaage over dem fra Buggen til Graven, for jaa vidt de ikke her falde jaa dybt, at disse deres beskyttende Engle ikke længere kunne udholde at ledsage dem. Man tænke sig En eller Anden iblandt

dem spørge: hvor skulde vi jaa klæde fra eller hvorledes finde Vejen tilbage fra hin formorkede, faldne Klode, hvorpaa vi nu skulle prøves og hvor vi tillige skulle lære Noget, som vi ikke kunne lære her? Svaret vilde blive: Klæderne ere allerede færdige mit Barn, thi man venter dit Komme, og hvad det angaar, om at finde Vejen tilbage, jaa har Gud ordnet det saaledes, at de som elske Retfærdighed og Sandhed ville ogjaa finde disse himmelske Skatte der, skjønt ofte imellem Synd og Ugudelighed, og det er for at I skulle lære at kjende Godt og Ondt endnu bedre, at I blive sendte derned. Vi finde disse Kjendsgjerninger under vore almindelige Samfunds-Forholde. Den Rysfodte har i længere Tid været ivente og Klæderne ere færdige, og under Herrens Styrelse finde de ædleste Aander, ved Evangeliet, tilbage til Gud, medtagende de samlede Erfaringer, thi „salige ere de Døde, som dø i Herren herefter, thi de skulle hvile fra deres Arbejde, men deres Gjerninger skulle følge med dem." (Aab. 14, 13.) Af denne Skildring, kan man slutte sig til Aandens Modtagelse, naar den forlader det jordiske Tabernakel. Den er ivente og Forberedelser ere gjorte for dens Komme til hin, vor næste Tilværelse efter Døden, ligesom der var gjort Forberedelser for at modtage os, naar vi, fra vor første Prøvestand, som jmaa Børn traadte ind i denne.

(Fortsættels.)

Blandinger.

Have Englens Arme eller ikke. Dette Spørgsmaal, giver for Tiden Anledning til megen Talen for og imod mellem Kunstnerne i Udlandet. Narjagen er,

at en Billedhugger i Majland paa et Mindesmærke over et Barn har afbildet en Engel uden Arme, og som i sine sammenfoldede Vinger bærer et Billede af Barnet. Sagen vakte Opfigt, og selv ansete Læger blandede sig i den, og en af dem fremhævede, at han fandt Billedhuggerens Ide meget fornuftig, eftersom intet bevinget Væsen i Naturen tillige havde Arme. Herimod fremsatte en Maler den Indvending, at Englen jo umulig kunde bære Barnet op til Himlen i sine sammenfoldede Vinger, da den jo maatte brede disse ud, naar de skulde gjøre Rytte som Flyveredskaber. Hertil svarede saa den lærde Professor, at Englene som ere ulegemlige Væsner, ikke kunne bære noget Legeme, lige som der jo i det Hele ikke kunde være Tale om at bære et Legeme til Himlen, da det jo kun var Sjæle, som fandt Optagelse paa de Saliges Opholdssteder. Saaledes staaer Sagen for Djeblikket; karakteristisk er det jo, at de berømteste Malere have omgaaet Banskæligheden ved kun at afbilde smaa Engle uden Legeme, kun med Hoved og Vinger.

De Bises Visdom er som oftest Daarlighed for Gud.

Red.

„De forenede Staters“ Minister i Siam, Asien, Hr. Jakob L. Child skriver til et Blad i Richmond, Missouri, Amerika: „Det gjør mig Dndt, at læse om Hr. Whitmers Død. Han var en af de mærkeligste Mænd, som jeg nogensinde har truffen sammen med, og endogsaa paa sit Dødsleje, gjentog han, hvad han havde bevidnet i hele sin Livstid, at Mormonismen var Sandhed. Det var i Sandhed mærkværdigt.“

Emigrationen. Det sidste Emigrations-Selskab for i Aar vil afgaa fra Kjøbenhavn den 27de September. Alle som ønske at benytte denne Lejlighed, ville behage at gjøre Anmeldelse derom snarest muligt til deres respektive Konference-Præsidenter. Priserne ere uforandrede.

Indhold.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud . . .	337	En smukt Skif	345
Jerusalems Gjenoprettelse	343	Mændens Ubdelighed	347
Red. Bem.:		Blanbinger	351
Lær Børn at bede	344	Emigrationen	352

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **H. C. Flygare**, Lorenzøns-gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Vording** (S. Petersen).